

Hvert sekund fødes en inder (men hvad har det med os at gøre)?

JEG OBSERVERER FRA bagsædet af en taxa i Indiens tredjestørste by Bangalore. Tøffer afsted i snelefart omgivet af biler, cykler, motorcykler og et farverigt menneskehav. Jeg bemærker en (hellig) ko, der tygger drøv på vejbanen, solen bager, luften er støvet, og det blander sig med udstødningsgasserne, der pumpes ud i takt til Bollywood-musikken fra min Uber-chaufførs radio. Musikken akkompagneres af et inferno af bilhorn - for alle dytter og fortæller dermed, at man skal give netop dem plads til at komme videre. Ingen accepterer det sted, de er kommet til. Alle vil frem. Nu. Asfalten er i stykker, skraldet flyder, og det er på en eller anden måde et symbol på en underliggende følelse, jeg sidder med: At det er alles kamp mod alle i dette samfund. Jeg finder telefonen frem,

opretter en note og kanalisere nogle af mine oplevelser ned som brændstof til min næste klumme.

DEN VIRKSOMHED, JEG arbejder for, har en del daterselskaber, og mit job inden for HR giver mig en gang imellem mulighed for at arbejde i udlandet. Jeg er nu retur efter 3 uger, hvor min lille hyggelige hjemby har været erstattet med Bangalore i Sydindien - en såkaldt "megaby". Det er betegnelsen, når der er mere end 10 millioner indbyggere. Det giver markant andre livsvilkår, og det giver mig stof til eftertanke. Byen har oplevet en kolossal opblomstring gennem de seneste 20 år, da udenlandske virksomheder har outsourcet hobetal af primært IT og finansjobs. Her er en enorm talentmasse, og lønniveauet er attraktivt.

Når en by (og et land) har voksevæk, og byplanlægning virker som et fremmedord, så er udviklingsvejen brolagt med problemer. Fx stiger behovet for transport, så infrastrukturen sander til, og luft- og livskvaliteten daler. Min vejrapport oplyste, at det var tæt på 30 grader, hvilket jo er dejligt. Desværre stod der samtidig i displayet: "Usund luftkvalitet for udsatte grupper". Det var skræmmende, for det er svært at leve livet, mens man holder vejret. Beskeden blev senere til "Meget usund luftkvalitet" under et ophold i Nordindien. Advarslen er desværre noget, man må vænne sig til.

JEG MØDTE MANGE forskellige indere, og de er oftest nysgerrige, venlige og glade. Derfor sprang jeg til, da jeg blev inviteret med til "dandiya nigh" - en af mange hindufestligheder. Det resulterede i 2.000 indere - og 1 udlænding i form af mig - på tagetagen af et shoppingcenter. 80% var på dansegulvet til danssevenlige Bollywood-hits. Iklædt lokal klædedragt, og udstyret med to trommestikker fik jeg brug for mine rustne Svingelport-dansetrin, mens jeg i lighed med de lokale taktfuldt slog trommestikkerne sammen oppe i luften. Her var meget at lære for mig - og måske også andre helsingoranere - hvor det ofte kræver en eller flere

” **Luftforurening og overbefolkning er to gigant-udfordringer som "nogen" må forholde sig til, inden det accelererer, og vi alle mærker konsekvenserne - selv i Helsingør**

Wiibroe-øl og lidt overtalelse, før dans bliver aktuelt.

BEGIVENHEDEN FUNGEREDE OGSÅ som et naturligt sted, hvor unge møder hinanden. At finde en ægtefælle på det rigtige tidspunkt i livet er ultravigtigt for når man ikke lever i et velfærdssamfund, så er du virkelig din egen lykkes smed. En del unge presses af deres aktive forældre, der arbejder hårdt i kullissen for at arrangere ægteskaber i den tro, at de forbedrer sandsynligheden for et godt liv for deres børn og dem selv. Og det er uanset, om forholdet er baseret på kærlighed eller en kold kalkulation. Den er des-

være gal med kvindesynet mange steder i Indien. Helt konkret kan det ses i statistikken over antal mænd og kvinder. Der "mangler" nemlig 63 millioner kvinder. De er enten resultatet af aborter, hvor graviditets-scanninger har vist, at en pige var på vej - eller også dør pigerne på en eller anden måde ved fødslen. Det er udbredt, at det er pigens familie, der betaler for bryllupsfest og gaver, og det kan i visse tilfælde løbe op i 20 % af forældrenes livsindtægt. Så et eller flere pigebørn er en dyr fornøjelse. Trods dette kommer der dog en masse ægteskaber til verden. Og derefter kommer der naturligvis børn. Ifølge en online-befolkningstæller er der, mens jeg skriver disse ord, 1.359.535.157 indere. Der fødes i runde tal en inder hvert sekund.

For mig var turen en øjenåbner. Luftforurening og overbefolkning er to gigant-udfordringer som "nogen" må forholde sig til, inden det accelererer, og vi alle mærker konsekvenserne - selv i Helsingør. Men hvad gør vi?

Som jeg ser det

"Som jeg ser det" bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter

Anette Lauritsen
Michael Lagoni
Camilla Lysgaard
Ulrich Koch Borrits
Casper Skovgaard
Jens Frimann Hansen
Dorthe Carlsen
Michael Randropp
Kamilla Sevel
Konstantyner
Rolf Lund
Tino Jønsson
Allan Jørgensen
Carsten Bo Jensen
Joy Christensen
Andreas Mayerhofer
Claus Nissen
Jesper Lyngsøe
Christensen
Lars Michael Nielsen
Henrik Lieberkind
Janus Kyhl
Louise Manstrup
Mikael Fock
Ulrich Borrits Koch
Franz Veisig
Josephine Vedel

Franz Veisig arbejder med HR og marketing. Født og opvokset i Helsingør. I sin fritid er han aktiv i Helsingør Floorball Team og entusiastisk fotograf.

”Som jeg ser det” bliver skrevet på skift af vores faste klummeskribenter. Du kan læse tidligere udgaver på www.helsingordagblad.dk